

Més tard Albert sapigué que el seu amor, allà a muntanya, s'havia marcit com una flor tardana... Albert el plorà damunt les quartilles mentre's les amarava de llàgrimes i de fel. Més tard va publicar un nou llibre que va encapçalar amb el nom de «Planys» Allà Albert hi havia deixat el seu cor esquinçat per l'adversitat... Cantava l'amor i les quimeres de la seva ànima en un enfilall de plors i sospirs.

I aquell llibre fou el seu triomf difinitiu. Els crítics deien que el poeta havia deixat l'ànima embolicada, a n'aquelles poesies que entendrien, fins a fer llagrimejar els ulls. «Tenen quelcom sobrenatural,—escribien»

Oh, el triomf difinitiu que car l'havia pagat el poeta! Si ho sabien que en aquells llibres no hi havien res més, que escrites fidelment les follies i el deliris del seu cor espellicat i les g'opades de fel de la seva ànima sagnosa! Això l'acabà d'enquimerar.

Poeta, poeta—va cridar—Ser desgraciat, que per llençar refilades i posar foc a les poesies has de tenir el cor llatzerat ..

Foll de deliri agafà l'exemplar del llibre que acabava de publicar i trencant-lo amb mil bocins el llençà al foc... I petant de dents i de despit blasrà per primera vegada, al mateix temps que es planyia d'ésser poeta!

RAMON FERRER MONTPLET

Doneu-me un amic

Poques coses ens plauen tant com un amic, quan ho és de veritat. Els batecs del nostre cor el pidolen. En els moments de gaubança, com en hores de dissort; en els jorns, en que un mantell de tristor plana damunt nostre, com quan les rialles endolceixen els nostres llavis i els raigs d'una joia inenarrable es posen davant del nostre esguard, els expandiments del nostre cor demanen un amic. Tothom, qui més, qui menys n'ha tastat el prec d'aquesta necessitat. Un amic ens és tan necessari com el pa que mengem. Precisament aquesta necessitat, que és palesa arreu del món, on l'home es troba, és un dels arguments més formidables i un dels puntals més fermes del caràcter social de l'home. Quan el filòsof ginebrí, capficat pels enfarfecs d'una imaginació delirant, caçà per a el home un estat primitiu d'aïllament selvàtic, no haurà pas estudiat gaire els glatiments del cor, perquè aquests s'haurien encarregat prou d'enrunar tot un castell d'afirmacions, forjades sots el pes d'un somni malaltic.

Tothom té necessitat d'un amic i es plau en posseir-lo; però són pocs els que tenen un concepte cabal de l'amistança. De vegades hi han amics, que només ho són en els moments de joia. N'hi han que només ho són per tal de savorir-ne la dolcesa de ses avantatges; però quan les tristors plenen damunt nostre, o la reciprò-